

Skåne

4. Rättsh. b. d.

Ö. Ljungby s: n.

Truren.

Per-i-Hulted ha vord oppu
 får enn en e van i saijen, —
 häre ve en ho ve pänpen
 leggor han i gnior laijen.
 Hansa fatadsru skas juu,
 gut i stri i borg i väri;
 nu i da sä få daij ha en,
 de blar arbe haila daen.

Per hör inte ke daij store,
 som ha töj te i få äo ed;
 nämen — han i hansa kvenga
 daij få jamen säl tro på ed.
 Inte ha daij just så meed,
 men som daij nu gå ud ke ed,
 så blar ändän dorras löcka
 hollit stor forr dom i löcka.

Per han böngar nått män gåred
— laijen sjarpor te'd så vasst så —
far e ingen dälli laijkar;
hogged tar så nemt i rast så.
Varlit för han ongan toppen,
stryggor hän i lättor oyp en;
knappst ed horn vell han vanva:
de e brösa — vintorfoa...

I sitt vida höstaforkle
följer mor tätt bag i skären,
där e sveng i tag i arna,
som hon va en kos te aren.
Men en ved, va hon ska känna:
gå sannt broged, halt på ärna,
haila dan mest i ait bede
— i så i en sidden hede.

Näre daij fäed äo en järna,
hamnar faffar i gör trava;
han vell va dom stras bagätte,
så han sleppor frä i java.
Inte går de just så hedit,
men va vess om — de blar redit:
braven står så fast i braor,
höj i spess i rätta raor.

... Tolen blagar, de e masit -
ä de lior mä'd mä daen,
men te sist får ändän gamlen
hjälpe mä sista travaraen.
Ä sin blar de te ä geda
ä saij ätte, kan en veda,
horr orimlit mä'd där blajed;
tältraj gunga räkna daij ed.

Får ä mor stä töst ve stänged
ä saij eng-ed övör stecked;
- får nu Jens lett mor där häne,
fraga daij skitt ätte vecked.

Litta de e dorras löcka...

den gir bra - förr dom ä löcka.
- "Bläs de opp te rajn", sir faren,
"ka vi ed ä övörmaren."

June

Till Redaktionen
av Skånska Dagbladet
Malmö.

Hämed ett litet bidrag till boken
"qvistävlan om skörden", sådant jag sett
det och varit med om det många gånger
för en 30 år sedan uppe i kamförsamling
Östra Ljungby.

Högaktningsfullt,
Josef Ljunger,
Stungsg. 56 b.

Malmö den 6 nov. 1932.